

GEMİ(*)

Kıyıda kalmışlardı. Kimi yere çömelmiş, kimi rıhtıma oturmuş, kimi bir ağaca dayanmış umutsuz gözlerle ufuklara bakıyorlardı. Ne bir kayık, ne bir mavna, ne bir gemi alıyordu onları... Onlar ki, hepsini elleriyle yaparlardı bunların ve hepsine kumanya, mazot, kömür taşırlardı. Ama hiçbirine binemezler, bu kıyıdan kurtulup hiçbir ufka gidemezlerdi. Ne bir kayık, ne bir mavna, ne bir gemi alıyordu onları...

Bir gün bir rüzgar esti. Bir fısıltı büyüyerek dolaştı. Bir yangınlı umut dalgalandı ufuklara özlemle saplı kalmış sönük gözlerde.

- Kendi gemimizi kendimiz yapmalıyız.

- Kendi gemimizi kendimiz yapmalıyız.

Nasıl da kocaman olacaktı gemi. Nasıl da güçlü olacaktı. Bütün tayfunlara karşı erişilmez dağlar haşmetinde. Bütün fırtınalara karşı vakur ve sağlam. Okyanusları en yürekten gelen şarkılarla aşacaklar ve gideceklerdi özledikleri ufuklara...

Bir kıpırtı, bir telaş, bir hareket başladı:

- Kendi gemimizi kendimiz yapmalıyız.

- Kendi gemimizi kendimiz yapmalıyız.

Kol kol, dizi dizi, bölük bölük kuytu bir körfeze doğru yollandılar. Usul usul koyuldular çalışmaya...

Mühendisler çiziyorlardı planları.

Blok saçlar taşınyordu sırtlarda.

Planlar projektörlerin ışığında büyüteçlerden süzülüp dev izdüşümleriyle vuruyordu saçlara. Ve usta bir terzi gibi biçiyorlardı saçları...

Bir yanda iskeleti çatılıyordu geminin.

Binlerce, binlerce, binlerce insan, arılar gibi çalışıyordu. Gece demeden gündüz demeden çalışıyorlardı kendi gemilerini yapmaya...

Bir pruva direğiyle bir grandı direği dikilmişti gemiye hey... Bir güverte döşendi uçsuz bucaksız alanlar gibi. Ve hafif arkaya çarpık bir gururla görkemli baca kondu sonunda. Tezgâhta artık gövdesiyle uskurlarıyla, dümeniyle ortaya iyice çıkmıştı gemi...

Bir neşe kaynıyordu gemiyi yapanlarda... Binecekler ve gideceklerdi diledikleri ufuklara...

Eşyasını toplayan, çocuklarını kucaklayan başlamıştı geminin yanında toplanmaya...

Naralar atılıyor, şapkalar fırlatılıyor, türküler çağrılıyordu.

Bir sabah bir şişe parçalandı geminin dik burnunda. Şampanya şişesi değildi. Yoktu şampanyaları. Şişenin içinde sadece umutları, düşleri vardı, gözyaşlarına yazılmış. Sonra bir el çekti, gemiyi tezgâhtan ayıracak lövyeyi. Gemi baş döndüren zaferli bir gürültüyle indi sulara...

Makinistler çevirdiler vanaları. Şarteller indi kalktı. Yakıldı mazot kazanları. Başladı uskurlar dönmeye, köpürterek suları.

* Çetin ALTAN, Sabah, 20.09.2000. Bu yazı ilk defa 18 yıl önce Milliyet Gazetesinde yayımlanmıştır. Bu yazı aynı zamanda HUKUK MANTIĞI tebliğimizin Ek'inde <http://www.muharrembalci.com/yayinlar/tebligler/47.pdf> yer almaktadır.

Ve yıllar ve yıllar boyu kıyıda kalmış olanlar, akın akın, oluk oluk bindiler yaptıkları gemiye...

Rastlanmamış şenlikle açıldı gemi karadan. Çizildi tarihsel rota. Ve artık gideceklerdi özledikleri ufuklara...

Ama yazık ki gidemediler.

Gemi yapımak için kuytu bir yer ararken düştükleri kargaşada bir yön yanılması olmuştu. Ve gemiyi deniz diye bir gölün kıyısında yapmışlar ve gemiyi deniz diye bir göle indirmişlerdi...